

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

LIMITA DE EXISTENȚĂ

Prefață de Ion Popescu-Brădiceni

Editura Vremea
București
2024

Cuprins

O prefață altfel. Lumina și Apa, <i>de Ion Popescu-Brădiceni</i>	9
De început	15
Trei plimbări de seară în propria mea inimă	16
Poemul distanțelor	19
Din clipe fără măsură curg timpii sufletești	21
Fără timp.....	23
Poemul din vis, refăcut de realitate.....	24
Analogia	25
Cântec pentru înălțat.....	26
Dinspre copilăria trecută înspre cea continuă	27
Introducere în senilitate	29
De vacanță.....	30
Tentația fragmentului	32
Plecarea.....	34
Resturi de existență	35
Într-un tren oarecare.....	37
Cuvintele, gropi de sânge în suflet.....	38
Popas lăuntric.....	40
Privire pe drum.....	41

Dragostea și marea

Lumina și apa.....	45
Printre stropi care poartă lumina.....	46
De la Balcic la Agigea.....	48
Noiembrie nuanțat.....	50
Început de iarnă.....	52

Conjunctura de fond.....	53
De Crăciun.....	54
Îmbrățișarea.....	55
Plecarea spre sinele gol.....	56
Poemul maturității feminine.....	57
Secvența.....	58
Fuga din oglindă.....	60
De dragoste trecătoare.....	61
Despre frumusețe și sens.....	63
Printre anotimpuri.....	65
Poemul penibilului în amor.....	66
Umbrele noastre prin parcuri.....	68
În gamă minoră.....	70
Estrada.....	72
Intervenția pe ochi.....	73
Perspectiva.....	75

De început

Pentru a înțelege lumea sau, mai simplu, omul,
ce are rost și ce nu
și diferențele fără prea mare importanță dintre epoci,
m-am băgat sub timp
ca sub o streășină.
trecerea lui este pentru mine
o bizară percepție sonoră.
ceea ce văd știu. monotonia pare a fi chiar o lege fizică.
bănuiesc că omul este, până la urmă,
prelungirea ideală a străzii.
am trăit într-o vreme urâtă,
cu ploii repezi și oameni prea uzi,
care alergau să devină
tocmai ceea ce nu puteau să fie,
trăitori în haite, vânând pe cei singuri.
am lăsat la marginile firii câteva cuvinte,
un fel de strigăt după ajutor.
firescul morții și curiozitatea
vor stinge neașteptatele mele supărări.
nu știu dacă această dorință este mai mare acum
decât părerea de rău de a pleca de aici,
fără să știu ce s-a întâmplat până la capăt
cu oamenii aceștia,
cu ploaia și cu lumea udă,
care mereu se zvântă
în timp.

Trei plimbări de seară în propria mea inimă

Am călătorit, am alergat peste câmpuri,
am cules culori, uneori culori unicate,
după grăbite înțelegeri cu lumina.
am înotat în furtuni pe care unii oameni
numai în tablouri pot să le privească.
tablouri fără nici un fel de prelungire în om,
obligate să-și creeze un spațiu exclusiv
pentru falsa agonie emoțională pe care o poartă.
acum, țin amintiri strânse la piept,
ca pe niște buchete mari de flori.
cunoștințele mele au impresia că ar fi o avere,
când ele sunt, de fapt,
cătușele și lanțul cheltuitorului de daruri.
probabil, tot ce văd acum în lume îmi arată
cât de repede am străbătut lumina și timpul
creat de aceasta,
dintr-o fiziologică necesitate a creației.
nu știi dacă voi mai prinde ziua
propriei mele libertăți,
ea poate fi și o iluzie în care n-am crezut îndeajuns,
așa cum și lumea aceea mai bună și dreaptă
e tot o iluzie,
alternativa fiind numai în teorie,
pentru ca omul să aibă un orizont în plus
pentru o devenire...

încă îmi place să privesc pe chipul femeii
lumina zâmbetului ce trecu pe umbra tristeții prezente.
trăim o primăvară continuă,
eu și pământul pe care îl duc spre zenit.
încă doresc să îmi așez ofurile grele
peste pieptul și umerii ei,

așa cum își așază leii fălcile pe zebrele vâdate.
puterea și realitatea din mine
au nevoie de fragilitatea și de iluziile ei,
care se nasc din ea, întocmai ca timpul din lumină,
tot ca o necesitate a unui tip de fiziologie.

indiferent la ce se întâmplă împrejur,
am rămas imperturbabil precum logica naturii.
posibil să fie o chestiune de talent.
când eram copil, mă fascinau depărtările, tainele,
ordinea cuvintelor,
cea care aduce spiritualitate și formă pentru înțeles,
așa eram atunci. acum, doar tot ce e apropiere
îmi produce emoții.
am crescut și privirea s-a înălțat peste garduri,
corpul m-a îndepărtat de mine însumi,
apropiindu-mă mai mult de animale,
pe care, până atunci, le observasem atent.
îmi amintesc și azi cum primele cunoașteri de sine
au fost ale unui animal descoperit înăuntrul meu,
pe care căutam să-l îmblânez în om
cu mijloace naive.
am avut intuiția că așa va trebui să încep...
nici până azi nu am încercat uciderea lui. am coabitat.
uneori, l-am lăsat să mă domine, era și experiment,
și curiozitate. dorința de a mi-l face prieten
nu a fost învinsă de convingerile dobândite între timp.
acum, acel animal răsturnat în propria condiție,
venit împreună cu omul din marginea timpului,
își întinde iar botul spre mine și încă nu știu
dacă dorește mângâierea din urmă
sau dacă e numai o simplă viclenie pentru a mușca
veșnicia din om.
tendința de-nălțare spre lumină